

Chương 23

Cứu nàng một lần (1)

Tô Hồng Tụ ăn sạch trái vải trên mâm, vẫn còn chưa thỏa mãn, dư vị không dứt. Nàng không khỏi mở to cặp mắt đào hoa quỵến rũ câu hồn, vừa đáng thương, vừa chờ đợi mà nhìn thẳng về phía tiểu nhị.

Mặc dù tiểu nhị đứng dậy nhiều lần, nhưng lại bị Tô Hồng Tụ mê hoặc đến thần hồn điên đảo, hai chân như nhũn ra, té ngã trên đất hết lần này đến lần khác.

Tiểu nhị thấy hai mắt Tô Hồng Tụ mở to tròn, vẻ mặt vô cùng hồn nhiên nhìn khay rỗng trong tay hắn, trong lòng không khỏi khẽ động, thử hỏi Tô Hồng Tụ: “Có phải nàng rất thích ăn thứ này? Nàng còn muốn ăn nhiều hơn nữa không?”

Tô Hồng Tụ nghe xong lời này, mắt to sáng lên, khuôn mặt nhỏ nhắn đẹp đẽ lay động lòng người lập tức tỏa ra ánh sáng rực rỡ quỵến rũ: “Trái cây này gọi là trái vải sao? Ăn rất ngon, ta thích, ngươi còn nữa không?”

Tô Hồng Tụ vừa nói, một tay nhỏ bé trắng tinh tể đã nắm chặt vạt áo tiểu nhị, ánh nước trong đôi mắt to quỵến rũ câu người lay động, giống như tiểu nhị vừa mở miệng nói không, nước mắt bên trong lập tức trượt xuống.

Ngực tiểu nhị càng nóng, coi như trái vải thật sự không có, hắn lên trời xuống đất cũng nguyện ý hái vì Tô Hồng Tụ, liên tục không ngừng lên tiếng: “Có, có, cô nương đi theo ta, còn có rất nhiều, đều ở phòng bếp phía sau.”

Tiểu nhị nói xong, đưa tay cầm lấy tay nhỏ bé trắng tinh tể như phấn của Tô Hồng Tụ, tay mềm mại không xương, nắm chặt vào trong lòng bàn tay, ngực tiểu nhị lập tức giống như có một nguồn mật dịch ngọt ngào chảy vào, luồng ấm áp mãnh liệt và dồn dập.

Bàn tay màu lúa mạch run rẩy, lập tức nắm lại, bao chặt lấy bàn tay nhỏ bé trắng nõn tinh tể bên trong.

Tô Hồng Tụ không hề để ý, mặc cho tiểu nhị cầm tay nàng, dẫn nàng ra phòng bếp phía sau.

Phòng bao phía dưới, Sở Dật Đình và Hắc Tháp vẫn trầm mặc không nói gì, ngồi đối mặt nhau.

Nhưng Hắc Tháp nhạy cảm nhận thấy, kể từ khi Sở Dật Đình vừa mới ngẩng đầu, nhìn thấy nữ tử tuyệt mỹ trên lầu hai, cảm xúc rất khó nhận thấy, khẽ nổi lên chút biến hóa.

Nhất là khi nữ tử kia nắm tay tiểu nhị đi phòng bếp phía sau, Hắc Tháp giật mình nhận thấy, bàn tay Sở Dật Đình để trên bàn nhanh chóng nắm lại thành quyền, sắc mặt của ngài trở nên lạnh lẽo và tối tăm trong nháy mắt.

Hắc Tháp cực kỳ kinh ngạc, đây là lần đầu tiên hắn thấy Sở Dật Đình thay đổi cảm xúc vì một nữ tử, ở trong ấn tượng của Hắc Tháp, từ trước đến nay thiếu chủ luôn cô độc, ở Đại Lương, hàng ngàn hàng vạn mỹ nữ trong hậu cung ôm ấp yêu thương ngài, nhìn trộm, nhưng ngài lại chưa từng nhìn bọn họ chút nào, chứ đừng nói chi sinh ra cảm xúc với bọn họ.

Sao hôm nay ngài lại thay đổi cảm xúc với nữ tử lần đầu gặp mặt...

Trong lòng Hắc Tháp khẽ động, ý thức được điều gì đó, nhỏ giọng hỏi Sở Dật Đình: “Thiếu chủ, cần Hắc Tháp đi theo cùng không?”

Sở Dật Đình không đáp, hắn chỉ nhanh chóng ngẩng đầu liếc mắt nhìn Hắc Tháp, cái nhìn kia giống như một thanh chùy nặng ngàn cân đập vào lòng Hắc Tháp, chua xót, đau đớn, chờ đón chính là đau đớn và thương tiếc như sóng lớn mãnh liệt.

Ngày thường Sở Dật Đình thật sự quá mức tuấn mỹ, mày kiếm nhập tân¹, vô cùng hào hoa phong nhã, tròng mắt đen ngòm như hắc diệu thạch² càng tỉnh mịch lạnh lùng. Khi ngài dùng ánh mắt khổ sở đấu tranh nhìn người khác, không ai không đau lòng.

“Không cần, nàng ta không có bất kỳ quan hệ gì với ta.”

Sở Dật Đình giảm thấp âm lượng nói, tuy thiếu chủ nói như vậy, nhưng Hắc Tháp vẫn cảm nhận thấy có đè nén và lo âu không bình thường trong giọng nói khàn khàn của thiếu chủ.

Thật sự không cần đi, mặt kệ nàng ấy sao?

Nhưng thiếu chủ, ngài có biết hay không, Hắc Tháp đi theo ngài bao nhiêu năm, trừ năm Thục phi rời đi, đây là lần đầu tiên thấy ngài lại phiền loạn nóng nảy vì một nữ nhân.

Sở Dật Đình nói không cần, Hắc Tháp là hạ nhân của hắn, dĩ nhiên sẽ không phản bác lại hắn, giữa hai người khôi phục lại trầm mặc và tĩnh mịch lúc trước.

Không lâu lắm, đã nghe từ phòng bếp phía sau truyền đến một tiếng cười êm tai dễ nghe như chuông bạc: “Woa, thật nhiều nha! Muốn tặng tất cả cho ta sao? Vậy thì thật cảm ơn người!”

Theo giọng nói ngọt ngào êm ái tràn đầy sung sướng từ phòng bếp truyền ra, Hắc Tháp cảm thấy rõ ràng, thân thể vẫn căng thẳng của Sở Dật Đình thoáng buông lỏng.

Mới vừa rồi, nhìn Tô Hồng Tụ cầm tay tiểu nhị đi vào phòng bếp, không ai cho rằng nàng theo tiểu nhị vào phòng bếp tìm đồ ăn, tất cả mọi người đều cho rằng giữa nàng và tiểu nhị tồn tại mối quan hệ không thể để cho người biết.

Mặc dù Sở Dật Đình không cho rằng giữa Tô Hồng Tụ và tiểu nhị có quan hệ gì đặc biệt, nhưng nhìn Tô Hồng Tụ không chút tâm cơ đi theo tiểu nhị vào phòng bếp, trong lòng cũng khó tránh khỏi sinh ra cảm giác không thoải mái nào đó.

Đôi mắt của Tô Hồng Tụ rất giống Thục phi, mà tất cả nữ nhân giống Thục phi đều sớm bị Sở Dật Đình đánh ấn ký dâm tiện vô si lên.

Mới vừa thấy Tô Hồng Tụ vui mừng hơn hờ theo tiểu nhị vào phòng bếp, trong lòng Sở Dật Đình có một ý niệm duy nhất chính là chẳng lẽ yêu tinh kia được ghi lại trên sách cổ, yêu tinh dâm dục đặc biệt hút tinh khí nam nhân?

Nếu thật sự như thế, đợi lát nữa nhất định là một mình nàng ra ngoài, nam nhân bị nàng hút tinh khí nhất định sẽ không ra ngoài theo nàng.

Nếu có thể nhận biết nàng là yêu thú kia, hẳn có thể cùng thuật sĩ trong cung dùng biện pháp hàng phục nàng.

Mặc dù Sở Dật Đình nghĩ vậy, nhưng trơ mắt nhìn Tô Hồng Tụ và tiểu nhị vào phòng bếp, đầy trong đầu đều là chuyện xấu xa về Tô Hồng Tụ và tiểu nhị của tiệm giống như Thục phi và thống lĩnh thị vệ đã làm, Sở Dật Đình cảm giác giống như có một thanh đao sắc bén nhọn dieendaanleequuydonn đâm vào ngực hắn, cho dù hắn không ngừng ngậm tự báo cho mình, không nên quản nàng, không nên để ý nàng, nàng chỉ là một con yêu thú hắn định bắt, ngoài ra không có bất kỳ quan hệ gì với hắn, nhưng ngực của hắn vẫn đau giống như xé rách, mỗi một tác mỗi một phần đều giống như bị đặt trên thớt, băm nát bấy.

Hắc Tháp không biết, ngay một khắc trước khi giọng nói vui vẻ ngọt ngào của Tô Hồng Tụ truyền ra từ phòng bếp, Sở Dật Đình dùng ánh mắt đè nén khổ sở nhìn hắn, Sở Dật Đình gần như không kiềm chế được bản thân, rút kiếm vọt vào phòng bếp chỗ Tô Hồng Tụ đứng.

May mà không lâu lắm, Tô Hồng Tụ và tiểu nhị một trước một sau ra khỏi phòng bếp.

Tô Hồng Tụ mặt mày hơn hờ, hai má đỏ bừng, tay nhỏ bé phấn trắng xách theo một sọt lớn trái vải thật to, vừa nhìn đã biết, nàng đi theo tiểu nhị vào phòng bếp, hoàn toàn không giống như trong tưởng tượng của Sở Dật Đình lúc trước.

“Cám ơn người! Người là một người tốt!”

Mặt Tô Hồng Tụ đỏ bừng nói tiếng cảm ơn với tiểu nhị, mới vừa rồi nàng đưa thỏi bạc cho tiểu nhị, nhưng như thế nào tiểu nhị cũng không chịu thu bạc của nàng, còn đưa tất cả trái vải trong phòng bếp cho nàng.

Thật tốt, xem ra không phải toàn bộ người đều giống như Vệ Thập Nhị, Lâm Hạo Hiên, vẫn là Hồ Cửu ca nói đúng, thế gian cũng có người tốt.

“Không khách khí, không biết tên họ cô nương là gì? Nhà ở phương nào? Hiện giờ sắc trời đã tối, nếu cô nương không ngại, có thể ở tại nhà kẻ hèn này trú tạm một đêm.”

Tiểu nhị nói vô cùng dịu dàng, thực khách xung quanh nghe tiểu nhị nói, rồi rít nghiêng đầu đi, mặt lộ vẻ kinh ngạc nhìn về hai người.

Không nhìn ra! Ngày thường tiểu nhị này lộ vẻ dịu dàng đần độn, lại có thủ đoạn đối phó với nữ nhân như vậy, không phải hẳn đang bắt nạt cô nương người ta trẻ người non dạ sao? Một hoàng hoa đại khuê nữ, đến nhà nam nhân ở một đêm, nào còn gì gọi là trong sạch, trừ gả cho nam nhân kia, làm gì có con đường thứ hai có thể đi?

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người dừng đũa, vừa hâm mộ, vừa bội phục nhìn tiểu nhị.

“Tốt quá, đúng là ta không nhận được đường về nhà...”

Tô Hồng Tụ còn chưa dứt lời, đột nhiên nghe được bên cạnh bắn tới giọng nói lạnh lẽo: “Câm mồm! Ngu ngốc mù quáng, ngu xuẩn ngốc nghếch!”

Một tiếng mắng chửi người này cực kỳ nghiêm nghị, chúng thực khách bị âm thanh này làm hoảng hốt, kinh ngạc quay đầu, nhìn về phía nam tử đầu mang nón che mặt sau lưng Tô Hồng Tụ, khí thế kinh người.

Nam tử mặc bộ đồ đen, mặc dù dùng nón che mặt che cực kỳ diện mạo, nhưng vẫn không giấu được một thân huyết sát chi khí hoa mỹ mà cao quý.

Ghi chú:

1. Mây kiếm nhập tẩn: chân mây hình kiếm, dài chạm hai bên tóc mai.
2. Hắc diệu thạch: đá thạch anh màu đen.